

Eligio Stephen Gallegos

Do celistvosti

Cesta
hlubinné
imaginace

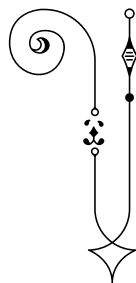
MAITREA

Do celistvosti

Eligio Stephen Gallegos

Do celistvosti

Cesta
hlubinné
imaginace

Přeložila Lenka Adamcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Gallegos, Eligio Stephen

[Into wholeness. Česky]

Do celistvosti : cesta hlubinné imaginace / Eligio Stephen Gallegos ; z anglického originálu Into Wholeness ... přeložila Lenka Adamcová. -- První vydání v českém jazyce.

-- Praha : Maitrea, 2018

ISBN 978-80-7500-342-3

159.923.2 * 159.954.3 * 159.96 * 159.964.21 * 159.923.5 * 615.851 * (0.062)

– sebezpoznání

– imaginace -- psychoanalytické aspekty

– archetypy -- psychoanalytické aspekty

– rozvoj osobnosti

– sebeuzdravování

– integrita (psychologie)

– populárně-naučné publikace

159.96 - Zvláštní duševní stavy a procesy. Hlubinná psychologie [17]

Eligio Stephen Gallegos, Ph.D.

Do celistvosti

Into Wholeness

Copyright © Eligio Stephen Gallegos, 2001, 2018

Translation © Lenka Adamcová, 2018

Cover: Design & preparation by Mary Diggin, Ph.D.

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2018

ISBN 978-80-7500-342-3

Pro Mary

Milí čtenáři,
snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v textu nějakou chybu, napište nám na nakladatelstvi@maitrea.cz a my ji rádi opravíme.
Díky, Vaše nakladatelství

Obsah

Obhajoba	xi
Do celistvosti	xiii
Úvod	xv
1. kapitola: <i>Cesta hlubinné imaginace</i>	1
2. kapitola: <i>Mnoho životů</i>	5
3. kapitola: <i>Kořeny</i>	9
4. kapitola: <i>Rané zranění</i>	17
5. kapitola: <i>Zmatek a hledání</i>	21
6. kapitola: <i>Nalezení kořenů</i>	31
7. kapitola: <i>Otázky</i>	39
8. kapitola: <i>Objevuju cítění</i>	43
9. kapitola: <i>Různé způsoby poznávání</i>	49
10. kapitola: <i>Léčivé cesty</i>	61
11. kapitola: <i>Rys</i>	65
12. kapitola: <i>Moje umírání</i>	71
13. kapitola: <i>Jsem buben</i>	77
14. kapitola: <i>Tati, pojď domů</i>	81
15. kapitola: <i>Divoký a krotký chlapec</i>	87
16. kapitola: <i>Nová úroveň energie</i>	97
17. kapitola: <i>Popravčí</i>	101
18. kapitola: <i>Píseň bandity</i>	105
19. kapitola: <i>Mezera</i>	109
20. kapitola: <i>Kapr</i>	113
21. kapitola: <i>Zvíře sociálního zranění</i>	115
22. kapitola: <i>Žena v chodící posteli</i>	117

23. kapitola: <i>Lví rodina</i>	121
24. kapitola: <i>Léčivé místo</i>	125
25. kapitola: <i>Léčení mojí zranitelnosti</i>	137
26. kapitola: <i>Cesta do středu univerza</i>	149
27. kapitola: <i>Jenom průchody</i>	153
28. kapitola: <i>Malý černošský chlapec</i>	155
29. kapitola: <i>Setkání s Matkou</i>	157
30. kapitola: <i>Twin Towers</i>	173
31. kapitola: <i>Had</i>	177
32. kapitola: <i>Dědeček Jesus</i>	181
33. kapitola: <i>Neviditelná místnost</i>	185
34. kapitola: <i>Do světla</i>	189
35. kapitola: <i>První syn</i>	191
36. kapitola: <i>Imaginace jako cesta k celistvosti</i>	195
Informace	201
Odkazy	203
Zdroje informací	205
Knihy od E. S. Gallegose, Ph.D.	207
O autorovi	209

Obhajoba

MŮJ PŘÍTEL MEL BUCHOLTZ ŘEKL o mojí knize *Zvířata čtyř oken* (*Animals of the Four Windows*), že z ní při prvním přečtení cítil, jako by byla zplozena pod velkým tlakem. Přesně jsem mu rozuměl. Možná ne tak, jak zamýšlel, ale svým vlastním způsobem. Protože já skutečně cítím obrovský tlak, abych předložil svoje myšlenky, a ostatní lidé tak mohli nahlédnout do území, které si nachází cestu do mého prožívání. Ten tlak je způsobovaný tím, že jsem našel oblast tak moc hodnotnou pro mě samotného, že si přeju sdílet tyto informace okamžitě s někým jiným. Jako kdybych po plahočení se pouští trvajícím většinu mého života najednou zahlédl oázu: „Hej! Tamhle je voda! Vážně! Pojdte se napít! Pojdme se napít!“

Jsem obvykle velmi bezradný, protože mě naléhavost zasahuje s obrovskou silou. Přeju si nedělat žádné prostoje, ale je potřeba natukat slova do mého počítače, když jsem si zároveň jistý, že každou věc, kterou říkám, by bylo možné říct mnohem jasněji či důkladněji nebo by bylo možné ji lépe prozkoumat a rozvést do podrobností z akademického pohledu nebo že bych měl věnovat čas sledování závěrů, jež se vynořují s každou myšlenkou.

Ale nacházím se v časové tísní: Tyto věci potřebují do světa právě teď!

A pak je tady způsob, jak pracuje moje vlastní mysl. Protože já si v pravém slova smyslu tyto věci sám nevymýšlím, ony ke mně přicházejí spontánně a razí si cestu buď náhle, nebo pokradmu do mého vědomí, často v okamžicích, které jsou nejméně vhodné pro psaní – když se máčím v horké lázni pod noční oblohou v River Spirit, čtu něco naprosto nesouvisejícího, s někým mluvím, jedu

autem po dálnici v Novém Mexiku... Myšlenky přicházejí chvatně nebo letmo nebo mlhavě a já je pak musím znovu vyvolávat, jakmile mám před sebou papír nebo počítač. A někdy se prostě vyřinou, když sedím u počítače, a zavedou mě na místa, kde jsem ještě nikdy nebyl, takže si nikdy nejsem úplně jistý, kam putuju, a přesto cítím neobyčejnou naléhavost předložit cestu, která se rozvíjí před mým vnitřním zrakem. Jsem tak trochu jako cestující v kočáře taženém koňským spřežením. Sice se domnívám, že vím, kam bychom měli jet, koně ale podle všeho znají cestu líp než já a mají v sobě tolik síly, že bych je nikam jinam nedokázal nasměrovat. Nastávají však také okamžiky, kdy sedím u počítače a oni se ani nepohnou. Nevím, jestli se je snažím vést nesprávným směrem, nebo v tu chvíli opravdu není kam jít.

Cítím, že možná objevuju to, co většina spisovatelů už určitě ví: že řemeslo není mým vlastnictvím, ale že já patřím jemu. Bez něj mohu hovořit pouze neobratně. Když si ale přeje být projevem navenek, já se mohu s hlubokou vděčností pouze dát k dispozici.

Do celistvosti

KDYŽ JSEM PSAL *ZVÍŘATA ČTYŘ OKEN* (Animals of the Four Windows), dal jsem této knize původně podtitul „Integrace myšlení, smyslového vnímání, cítění a imaginace do celistvosti“, ale jak se čím dál víc přibližoval okamžik vydání této knihy, uvědomoval jsem si, že nemůžu do podtitulku uvést „do celistvosti“, protože já sám jsem dosud nebyl celistvý. A já se snažím psát v první řadě myšlenky, jež vycházejí z mojí vlastní zkušenosti, protože jsem při svém celoživotním vzdělávání poslouchal učitele, kteří druhé vyučovali různým myšlenkám, velmi málo z nich ale učilo na základě vlastních zkušeností. Od napsání *Zvířat čtyř oken* jsem si prošel celou řadou prožitků, z nichž každý mě učinil o něco víc celistvým, než jsem byl předtím. Teď jsem ve svém životě dospěl k bodu, kdy cítím, že můžu psát z pozice stále většího přibližování se k celistvosti, a tak je čas přidat poslední dvě slova, která byla vynechána. Proto má tato kniha název *Do celistvosti*.

Úvod

SPIRITUÁLNÍ CESTA BY MĚLA OD KAŽDÉHO z nás vyžadovat jedinečnou pouť do hlubin naší vlastní duše. Bohužel se stalo, že následování spirituální cesty začalo znamenat spíše poslušnost nějaké vnější organizaci a napodobování přístupu ostatních před opravdovou individuální cestou do vlastní duše. Objevení a odhalení vlastní duše je událost, k níž se současný západní svět teprve teď začíná vracet. Tato touha existuje a vždy existovala, protože návrat domů do duše je také dosažením vlastní celistvosti. A v našem moderním světě, kde nejběžnější popis toho, co to je být člověkem, nebo dokonce být živý, připomíná popis fungování nějakého mechanického přístroje, je chápání celistvosti smutně nedostačující. A ať je tato touha jakkoli silná, cesty k jejímu naplnění naneštěstí scházejí.

Silná potřeba patřit sami sobě a patřit do univerza jsou v podstatě jedním a tímtéž – puzením k celistvosti. A protože tato touha s sebou nese snahu o naplnění potřeby přináležení, je potřeba přináležet kladena na první místo a lidé se přidávají ke všem možným společnostem nebo kultům, aby tuto potřebu naplnili. Nicméně přináležení k nějaké skupině může s sebou nést pravý opak usilování o dosažení vlastní celistvosti, zejména pokud tato skupina vyžaduje poslušnost a napodobování, jako je tomu u většiny kultů a dokonce i organizovaných náboženství.

Cesta k dosažení celistvosti, která by byla specificky uzpůsobená jedinci, dlouho scházela a pouhé pomyslení na něco takového by se mohlo dokonce zdát paradoxní. Jak by mohl někdo následovat cestu, jež je jedinečně osobní, jedinečně individuální? Odkud by přicházela zpětná vazba? Jak by člověk

věděl, že se na takové cestě nachází nebo že se nachází mimo ni? Jaké by byly instrukce? Jak by se člověk na takovou cestu v první řadě dostal?

Taková cesta se překvapivě už nachází v každém z nás. Systém zpětné vazby je na svém místě. A volání na cestu často bývá velmi silné. A pozvání je současně hluboké a tajemné a existuje v samém srdci toho, kým jsme. Proč by všechno, co roste, každé zvíře, každá květina, každý strom, bylo vyzýváno ke zranění do vlastní celistvosti a bylo o něj na této cestě pečováno, a o lidské bytosti nikoli?

My všichni jsme ale bohužel byli naučeni tuto cestu ignorovat, obávat se jejího volání a zpochybňovat její zpětnou vazbu. A tento systém výcviku se nazývá vzdělávání. Vyžaduje, abychom se přizpůsobili, poslouchali, vzdali se vlastní vůli ve prospěch učitele, odešli od svého pravého volání a naučili se ignorovat přirozenost proudu vlastního vědomí. Vyžaduje, abychom se vyhýbali vlastním zájmům a usilovali o obyčejnost a stejnost - podle plánu, pochopitelně. Takže přirozený rytmus, přirozený pocit načasování, ten organický tlukot, který v sobě má každý z nás, je podřizovaný tikání hodin.

Cesta k celistvosti však tomuto tikání podřizena není. Je to cesta objevování, trvalého uzdravování se a přirozeného odhalování, vyvíjení se a rozkvětu. Zdroj této cesty leží v samotném jádru toho, kým jsme, je s námi od samého počátku a trvale nás volá a dává nám znamení po celý náš život. Požaduje od nás vztah, opravdový vztah, nikoli nepřirozenou poslušnost a konformnost, které nám byly vštípeny ve jménu výchovy dítěte. Tento opravdový vztah vyžaduje, abychom byli tím a tam, kým a kde jsme, a dávali to přímo najevo. Protože vztah je jádrem dosažení celistvosti. Nemůžeme se k ní dostat prostřednictvím

vlastnění, ale pouze prostřednictvím vztahu, hlubokého vztahu s našimi vlastními individuálními prožitky.

Práce ve vrstvách hlubinné imaginace je tou nejmocnější cestou k emocionálnímu uzdravení, růstu do zralosti a dosažení rovnováhy s vlastním pravým bytím, kterou znám. Je to cesta, jež nás vede k naší vlastní celistvosti. Je to směr vedoucí k naší živosti.

PROČ HLUBINNÁ IMAGINACE?

V dnešní době je těm, kdo usilují o dosažení celistvosti, k dispozici mnoho přístupů. Jsou zde ty, jež se spoléhají na modifikování našich vzorců myšlení a nabízejí metody založené na jazyce. Některé zaměstnávají myšlení tím, že člověka vybízejí k opakování různých frází; jiné navrhují jít k polaritě negativní myšlenky a pokusit se ji eliminovat prostřednictvím vytvoření její pozitivní polaritě – například „jsem smolař“ nahradit „jsem úspěšný“. Další zahrnují rozvíjení behaviorálních nebo obřadných vzorců zaměřených na tělo místo na myšlení, např. jógové pozice. Přístup hlubinné imaginace se od ostatních liší v tom, že zahrnuje rozvíjení vztahu s hlubinnými dimenzemi vědění, se spontánními projevy hlubinné imaginace. Hlubinná imaginace s sebou nese moudrost, jež je hlubší a univerzálnější než konceptuální myšlení nebo jazyk. Moudrost hlubinné imaginace vyzařuje ze života samotného.

Práce s hlubinnou imaginací znamená respektování jedinečnosti imaginace každého člověka a vývoje vztahu mezi jeho myšlením a přirozenou spontánní svobodou hlubinné imaginace. Když je hlubinné imaginaci umožněno podílet se rovnou měrou na našem poznávání společně s ostatními způsoby (myšlením, smyslovým vnímáním a cítěním), dokáže sjednotit všechny naše způsoby

poznávání kolem jednotné reality zahrnující tu vnitřní. Tato cesta, kterou chápu jako cestu života samotného, nás provedla evolucí nesčetných variant životních forem až k naší současné přítomnosti na planetě v lidské podobě. Tato cesta s sebou tudíž nese poznání a moudrost každé z těchto životních forem.

Celistvost z tohoto pohledu znamená univerzální respekt vůči životu jako empirické (zkušenostní) dimenzi, jež je vždy v pohybu, neustále se proměňuje a vyvíjí. Život nemůže být statický. A přesto bývá spirituální cesta často znázorňována jako nějaká předvídatelná událost nebo mapa. Přehlízíme tak skutečnost, že tato cesta je jedinečná pro každého, kdo po ní kráčí. Jedinečnost směřování každého člověka k celistvosti bývá často obětována na oltář stejnosti, běžnosti. My ale nemůžeme dosáhnout své celistvosti napodobováním jeden druhého, ale pouze absolvováním této jedinečné cesty do samého středu své živoucí bytosti a uvědomováním si a respektováním svých rozdílů a kreativní jedinečnosti.

Při mojí vlastní práci se zvířata v hlubinné imaginaci často objevují spontánně. Hlubinná imaginace však není omezena jen na moje vlastní prožitky. Jiní lidé, s nimiž pracuju, se setkávají s náboženskými a historickými postavami, stejně jako s přírodními událostmi a objekty, geometrickými tvary nebo barvami. V hlubinné imaginaci je toto vše živé a zakořeněné v poznání a moudrosti příslušející ke konkrétní individuální cestě. Tato setkání v hlubinné imaginaci nám ukazují hloubku, krásu a inteligenci života samotného. Často následuje dosažení souladu zahrnující rozpuštění strnulosti konceptuální mapy, kterou si v sobě nosíme, a prohloubení moudrosti života samotného coby velkolepého integrátora. Reorganizace hluboko v nitru člověka v něm oživuje hlubší ocenění dokonalé jedinečnosti života na této zemi a v univerzu. Pochopení, že život ovládá tuto zemi, vede k pochopení, že život

je jednou z fundamentálních charakteristik univerza. My jsme jednou jeho dimenzí, každý z nás svým jedinečným způsobem.

Vrcholku této hory tvořené moudrostí života musí každý dosáhnout individuálně. Pak dokážeme pochopit, že cesta každého jednotlivce je odlišná. Všechny stromy rostou ke slunci, každý ale svým jedinečným způsobem.

Rozvíjením otevřeného a přímého vztahu se svou hlubinnou imaginací se otevíráme této moudrosti, jíž je život obdařený. Hlubinná imaginace v sobě nese potenciál všech prožitků. Nejen prožitek tohoto krátkého života, který považujeme za svůj, ale prožitek celé té cesty, kterou život urazil od samého počátku, od prapůvodního zdroje.

Před třiceti lety jsem dostal obrovský dar, jenž odstartoval reorganizaci mého života, mojí bytosti, mojí přítomnosti ve světě, mého myšlení. Tímto darem byla práce s hlubinnou imaginací prostřednictvím mých čakrových silových zvířat. Čakrová zvířata přišla spontánně a spustila dlouhou cestu léčení, aby mě vrátila do jádra toho, kým jsem vždycky byl. Prožitek setkání s čakrovými zvířaty mě změnil a dal mému životu zcela nový směr. Inicioval návrat, opětné nastolení rovnováhy, reorganizaci toho, kým jsem. Setkávám se s těmito zvířaty pravidelně ve své hlubinné imaginaci a ona mě podporují na léčebné cestě, která byla a je nejen hluboká, ale rovněž udivující.

Od prvního vydání knihy *Do celistvosti můj vnitřní život* dál rostl a vyvíjel se zejména v oblasti hlavního tématu této práce – zranění a jejich léčení směrem k celistvosti. Jsem přesvědčený, že každé zranění zahrnuje oddělenost. Prototypem by mohla být zlomená kost. Když si zlomíte nějakou kost v těle, znamená to, že vznikne prasklina mezi (minimálně) dvěma částmi toho, co dřív bývalo jedinou kostí. Tyto dva kusy je potřeba držet v jejich původní pozici,

dokud se mezi nimi nevytvoří nové spojení, dokud tyto dva kusy znovu nesrostou v jedinou strukturu.

Podobné spojování je nezbytné i v případě nějakého emocionálního zranění. Při emocionálním zranění je v člověku cosi odděleno a je potřeba to znovu spojit. Hledání metody opětného spojování by znamenalo převyprávět celou historii psychoterapie. Bohužel až na pár skvělých lidí byla v tomto hledání jedna dimenze téměř ignorována, a to skrytá membrána hlubinné imaginace. Právě prostřednictvím hlubinné imaginace získáváme přístup ke strukturám své vlastní bytosti a ke schopnosti podepírat tyto struktury v pozici nezbytné pro jejich opětné spojení do celistvosti.

Lidská bytost je zvíře jako každé jiné až na skutečnost, že disponuje schopností abstrahovat, objektivizovat, předvídat možnosti, převádět svět do souboru zvuků a značek, které se pak stanou náhradou za svět jako takový. Na rozdíl od ostatních zvířat jsme se do značné míry vzdálili od bezprostřednosti svého prožívání, jež je vždy styčným bodem s přítomným okamžikem. Roztáhli jsme se v čase a prostoru díky své schopnosti myslet, aniž bychom si uvědomovali, že se pokaždé musíme vrátit na místo svého ukotvení v přítomném okamžiku, k bezprostřednosti svého současného prožitku.

Proto se myšlení také stává trhlinou mezi naší bytostí a naším spojením se zbytkem existence. Není to tak, že by bylo nutné myšlení odstranit, aby bylo možné tuto trhlinu zacelit, ale myšlení se musí dobrovolně vrátit do své vyrovnané pozice v rámci celistvosti toho, kým jsme.

Změny ve druhém vydání zahrnují hlavně přidání několika kapitol na konci této knihy, jež dovršují jedno z raných témat v mém životě, moje zážitky s mým otcem a moje zmatení a nakonec vztek a zděšení týkající se způsobů, jak se mnou bylo zacházeno.

Jsem vděčný, že mě tato cesta zavedla k plnému pochopení těch sil v jeho životě, které zasahovaly do toho mého.

Děkuji Velkému Duchu univerza za cestu, která mi byla dána, za každý krok této cesty. V následujících kapitolách představuji letmý náhled na tyto prožitky převedené tak nejlépe, jak dovedu, do slov a jazyka, abych jejich prostřednictvím ukázal existenci cesty k celistvosti prostřednictvím hlubinné imaginace.

Mohl bych představit i příběhy jiných lidí, protože mnozí lidé prostřednictvím následování této cesty dozráli, ale já si nejlépe uvědomuju svou vlastní cestu a respektuju právo ostatních popsat jejich cestu, k čemuž je také vybízím.

Cesta hlubinné imaginace

BEZNADEJ, KTEROU JSEM CÍTIL PO VĚTŠINU svého života, hrůza, naprosté neporozumění tomu, co se se mnou nebo mně děje, nesmírná osamělost a pocit, že ostatní lidé vědí, o co se jedná, zatímco já nemám ani tušení, byly jen pár skutečnostmi, jež mě přiměly k napsání této knihy. Předkládám tady sám sebe jako pokusného králíka nikoli s nějakým pocitem hrdosti, abych si vyslechl gratulace, ale v zájmu dalších lidí, kteří ve svém životě zakoušejí obdobné pocity, aby věděli, že je naděje. Dostat se sám v sobě na takové místo, do takového stavu, v němž teď žiju, kdysi bývalo nepochopitelné, nedokázal jsem si to ani představit, věřit tomu.

Protože jsem dospěl na místo v sobě, místo vztahu se všemi svými rozličnými dimenzemi a charakteristikami, na místo samoty v sobě a ocenění lidí kolem sebe, na místo důvěrného vztahu se vším existujícím a s univerzem samotným, a poprvé od okamžiku, kdy jsem se narodil, jsem doma.

Toto je cesta k celistvosti, budování vztahu se všemi našimi rozličnými dimenzemi. Je to cesta otevřená každému. Hluboko v každém člověku přebývá vědomí možnosti transformace, možnosti dosáhnout místa, kde místo aby člověk dál krácel všedním životem, musí sestoupit hluboko dovnitř, kde se odehrává shromáždění všech jeho dimenzí, které pak splynou v jediný celek větší než

součet předchozích částí. Tato možnost transformace je nám snadno dostupná prostřednictvím cesty hlubinné imaginace.

Pokud jsme ochotni přistupovat ke své imaginaci otevřeně, bez předčasných úsudků, s ochotou učit se od ní, místo abychom s ní zacházeli, jako že už víme, o čem to je, můžeme zjistit, že je to ztracený poklad, o němž jsme doufali, že by někde mohl existovat. Pokud přistupujeme k imaginaci s pocitem pokory, s otevřeností a ochotou učit se, můžeme odhalit cosi překvapivého: zjišťujeme, že se setkáváme s přesně takovým mocným učitelem, kterého jsme si vždy přáli, učitelem, jenž nás důvěrně zná, nemá však vůči nám předsudky, učitelem, který ví, že se učíme svým jedinečným způsobem, a ví, jak uspořádat situace, abychom do nich byli hluboce zapojeni, aby nás lákaly k učení se, místo abychom měli pocit, že je nám něco vnucováno, a učitelem, který má zájem nejen o naše studium, ale také o náš růst. Každý z nás si hluboko v sobě takového učitele nese.

Učitel je ale nejspíš chabý výraz pro tuto vnitřní dimenzi, protože učitelé velmi často bývají našimi nepřáteli, protivníky, maličernými tyrany, jimž zjevně neleží na srdci naše nejlepší zájmy, ale pouze jejich vlastní přežití v rámci systému soustředěného na udržování své vlastní organizace, místo aby se skutečně zaobíral studentem a jako svůj nejvyšší cíl měl jeho růst a vývoj. Možná lepším způsobem zpodobnění této hluboké dimenze by byl nějaký zralý a vědoucí přítel, ale ani tak se nám nepodaří sdělit nesmírnou živost tohoto přítele, pocit temperamentního vědomí a milý, vřelý humor, jenž z něj (nebo z ní) neustále spontánně vyvěrá. Protože toto místo/stav hlubinné imaginace nemá žádná omezení. Může použít cokoli, aby nám pomohlo v našem růstu. Není svázáno omezeními prostoru a času. Toto místo není pevně dané nějakou matematickou logikou, ale vyznačuje z hluboké organické logiky,

živoucí logiky, stejně jako ta, která otevírá květ a drží vesmír pohromadě, která zahrnuje veškerý život.

Jediným požadavkem pro zapojení tohoto učitele, přítele, moudré a živoucí existence je naše ochota pravdivě komunikovat o svých prožitcích a věnovat této existenci dostatečný čas a pozornost, aby mohla odpovědět.

My všichni můžeme dobrovolně jít za svou imaginací a oslovit jí: „Ahoj. Jsi ochotná se mnou mluvit?“ Naše imaginace na sebe může vzít podobu dlouho ztraceného přítele a říct: „Celou tu dobu na tebe čekám, až se ke mně vrátíš.“ A my zjistíme, že se rozpouštíme v slzách kvůli čemusi krásnému v sobě, co bylo velmi dlouho odmítáno.

Naše nejhlubší imaginace je přirozeně živá. A proč by neměla být? Jsme živé bytosti a imaginace je hluboká a starobylá součást toho, kým jsme. Spolupracuje s námi, aby nám pomáhala uzdravit emocionální zranění, jež jsou součástí našeho života, zranění, která nás v mnoha případech odváděla od naší celistvosti, od přímého kontaktu s tím, kdo jsme na všech úrovních, zranění, jejichž součástí byla naše odevzdanost vnějšímu světu coby způsob vyhýbání se dalším zraněním v budoucnosti. Imaginace ví, jak nám pomoci uzdravit tato zranění a navrátit nás k uctívání plnosti našeho přirozeného vědomí.

Cestu, kterou jsem v sobě já nebo kdokoli jiný vykonal, není nikdy možné plně zdokumentovat. Těch pár ojedinělých vzpomínek, jež tady popisuju, nebylo mým životem, ale jen to, co se udrželo v paměti. Cesty, které zaznamenávám, nejsou prožitky jako takové, ale pouze příběhy, jež je možné sdílet psanými slovy. A přesto má látka utkaná v této knize nějaký vzor. Sama o sobě je potenciální mapou pro ostatní. A právě s tímto záměrem svůj příběh vyprávím.

Moje putování k celistvosti se odehrává následováním pozoruhodné cesty, cesty uctívání a přímé komunikace s hlubokými dimenzemi imaginace, které existují ve mně stejně jako v každém člověku. Trasa této cesty je pro každého jedinečná, protože je založená na jeho vlastním unikátním prožívání, směr je ale správný a neomylný – prostřednictvím léčení emocionálních zranění, shromažďování ztracených nebo skrytých elementů a nakonec jejich integrací do jediného celku.

Děkuji Velkému Duchu univerza za to, že mi takovou cestu poskytl.

Mnoho životů

MYŠLENKA, ŽE POTŘEBUJEME SAMI SEBE, své bytí, shromáždit do jediného celku, vám možná zní podivně. Když o sobě uvažujeme jako o žijící entitě, považujeme to nejčastěji za jednoduchý prožitek. Už jsme přesvědčeni, že jsme jediný celek. Abychom pochopili, jak hlubinná imaginace funguje, musíme začít tím, že si budeme uvědomovat, že se lidé skládají z mnoha živých entit, mnoha součástí. Je potřeba, abychom si byli vědomi, že myšlení coby proces má sklony ke zjednodušujícímu chápání. Život je mnohem spleti-tější než místo, k němuž naše myšlení plyne. Konec konců myšlení vyzařuje ze života, nikoli život z myšlení. Jestliže dovolíme svému myšlení vzít v úvahu opravdovou jedinečnost a flexibilitu našeho života, můžeme začít chápat, že slovy Walta Whitmana „obsahujeme celé davy“.

Jednou z obtíží s rozpoznáním našich četných entit je to, že obvykle poměrně snadno splývají dohromady. Myšlení má tendenci přehlížet jejich rozdílnosti a chápat je jako jednoduchý celek, takže o své existenci uvažujeme jako o jednotné spíš než o složené. Zřídka kdy máme důvod zaregistrovat, že ve skutečnosti jsme mnohačetná entita. Obvykle až teprve když jsou jednotlivé naše součásti ve vzájemném konfliktu, jsme upozorněni na skutečnost, že je jich celá široká škála. Takové konflikty ukazují potřebu léčení a růstu, potřebu dát prostor vnitřnímu dialogu, potřebu, kterou je podle mých zkušeností nejsnáze možné uspokojit prostřednictvím

hlubinné imaginace. Obvykle se však takové konflikty pokoušíme vyřešit za pomoci svého myšlení a snažíme se uplatňovat jednotné chápání tam, kde bychom správně měli vstoupit do subjektivní říše a s jednotlivými svými entitami se setkat přímo.

Hindové mají komplexní náhled na to, jak živá bytost funguje. Uznávají, že existuje systém entit, s nímž je možné navázat kontakt prostřednictvím různých míst v těle. Označují je jako „kola energie“ (čakry), můžeme o nich ale také uvažovat jako o živých entitách. Můj vlastní výzkum v této oblasti mě dovedl k pochopení, že tyto entity jsou snadno rozpoznatelné, jestliže k nim přistupujeme prostřednictvím vědění hlubinné imaginace, což znamená, že sféra imaginace je hlubší než fantazie nebo volné asociace. Tato sféra je svobodná a relativně nezávislá, nepodléhá naší vůli ovládané kontrolou. Tato „hlubinná imaginace“ je vnímavá, reagující a ochotná komunikovat s naším myšlením. Je však hlubší než myšlení a funguje spíše na úrovni představ než konceptů a idejí. Když myšlení a hlubinná imaginace fungují v harmonii, nacházíme se ponoření v mnohem hlubší, moudřejší a zralější perspektivě.

Obtíže, které zpočátku máme s chápáním těchto odlišných vrstev, spočívají ve skutečnosti, že jsme byli důkladně vycvičeni řešit vše pomocí myšlení. Naše myšlení se stalo až příliš automatickým. V průběhu tohoto procesu si myšlení samo o sobě vybudovalo řadu ochranných a obranných taktik. Freud to nazýval „obránným mechanismem ega“. Lepší bude, když o nich budeme uvažovat jako o dětských taktikách přežití, vyvíjených pro přežití mezi dospělými, kteří člověka obklopují, ať už se jedná o rodiče, učitele, nebo diktátory s tendencí k ovládnutí.

Tato současná kniha *Do celistvosti* uvádí řadu příkladů, většinou převzatých z mých vlastních zkušeností, o léčení automatických emocionálních reakcí, vyhýbání se a nesprávných náhledů, jež jsou

důsledkem výchovy v kultuře nadměrně používající trest jako prostředek ve výcviku poslušnosti. Navíc je to kultura, jež si vybu-
dovala nadměrnou závislost na myšlení coby domněle adekvátním
komunikačním rozhraní s živoucí přírodou a lidskou přirozeností.

Naše léčení, náš růst a zrání vyžadují, abychom prohlubovali
své chápání toho, co znamená žít život prýstící z různých našich
součástí. Tím nad námi jazyk a myšlení ztrácí svou moc a my
si budujeme jednotnější prožitek podpory a harmonie vyzařující
z nitra. Pak se samotné naše bytí, naše existence vrací domů k po-
znání vlastní moudrosti a my chápeme, že život si plyne svým vlast-
ním směrem. Pak pochopíme, že nemůžeme vytvořit žádné zdravé
sociální spojení, dokud nevyzrajeme v bytost, jejíž vnitřní komu-
nita vlastních součástí je zralá, vyrovnaná a celistvá. Jakmile jsme
v harmonii sami v sobě, individuálně, teprve tehdy můžeme doufat
v dosažení takového sociálního spojení, jež přirozeně odráží naše
vnitřní bytí. Nejprve musíme být doma sami v sobě, než budeme
mocht být plně doma ve vztazích s ostatními bytostmi.

Kořeny

KDYSI JSEM VYSLECHL PŘÍBĚH, jak Stephena Powerse požádal jeho otec, plukovník Joshua Dever Powers, aby opustil Kentucky a odjel do Nového Mexika a převzal tam vedení zlatého dolu, jehož byl Joshua Dever polovičním vlastníkem. Stephen právě dokončil univerzitu v Tennessee a nechtěl se vydávat tak daleko od svého domova v Kentucky, přání jeho otce ale bylo víc než jen žádostí. Putování do oblasti, jež byla nedávno získaná od Mexika, představovalo jízdu v koloně koňských povozů. Stephen nevěděl, co dělat, a obával se té dlouhé cesty. Na jedné procházce po opuštěných místech se potkal s rodinnou přítelkyní Neville Pendletonovou, ženou o pár let starší než on, která mu nabídla projížďku ve vozíku taženém koněm. Stephen jí vylil své srdce a doznal se, že už požádal svou přítelkyni, aby si ho vzala a cestu absolvovala s ním, byl ale odmítnut. „To není problém,“ odpověděla Neville. „Já si tě vezmu a můžeme tu cestu podniknout spolu!“ Jestli Stephen přijal její nabídku s díky a oceněním, nebo jen jako jedinou možnost, se zřejmě nikdy nedovíme. Ať už je to jakkoli, tohle byl způsob, jak se moji prarodiče z matčiny strany vydali na putování z Kentucky do oblasti, která se později stala státem Nové Mexiko. Alespoň takhle jsem to slyšel vyprávět.

Zlatý důl, jenž se nacházel v Novém Mexiku v okrese Lincoln, podle všeho nikdy neprodukoval příliš mnoho zlata, a tak se Stephen se svým titulem stavebního inženýra přesunul do Las Vegas

v Novém Mexiku (nikoli do města hazardních her ve státě Nevada), kde se nakonec stal vrchním inspektorem pro vodní díla. Tam s Neville založili rodinu a vychovali svých sedm dětí, z nichž předposlední byla moje matka, narozená v roce 1906.

Las Vegas bylo poslední zastávkou na cestě do Santa Fe, kterou Stephen a Neville absolvovali na své cestě na Západ. A bylo to prosperující město, v tehdejší době větší než Albuquerque. Prosperující až do období velké krize ve třicátých letech.

Moje matka Katherine Juliet Powersová byla nadšená studentka, ráda četla a učila se a vycházela jí poezie. V malé vesnici, kde jsem vyrostl, jí vždycky říkali přezdívkou – Coy. Přišla do vesnice Los Lunas ve svých osmnácti letech, aby pomohla své starší sestře Ruth při narození Ruthina prvního dítěte. Moje teta Ruth se provdala za Josepha Tondra, náčelníka federální policie, jehož rodiče kdysi odešli z Francie, aby založili obchodní stanici v malé indiánské vesnici Isleta, zhruba sedm mil severně od místa, kde jsem se narodil. Pamatuju si tetu Ruth jako trpělivou a milou ženu a její dvě nejmladší dcery Ruthie a Katy byly mými skvělými kamarádkami, s nimiž jsem moc rád hrával různé dětské hry.

Los Lunas je jediným městem ve Spojených státech, kde se nachází jižanské sídlo postavené z vepřovic, pilíře jakbysmet. Město bylo pojmenováno nikoli po měsíci, tedy luně, ale po Solomonu Lunovi, bohatém farmáři zabývajícím se chovem ovcí. Dům jeho rodiny stál náhodou na pozemku, přes nějž si společnost Santa Fe Railways přála vést koleje pro novou dráhu do Kalifornie. Jeho manželka odmítla dovolit, aby železnice vedla jejím domem, dokud jí firma nedala nabídku, kterou nedokázala odmítnout. Nabídlí jí, že si může jejich vlaky udělat okružní cestu po celých Spojených státech a na svém výletě si vybrat jakýkoli dům, který se jí líbí. Společnost jí slíbila postavit jeho repliku místo původního domu,

byť na jiném místě. Právě tak získala jižanské sídlo. V něm se teď nachází restaurace.

Můj strýček Fred říkal, že když moje matka poprvé spatřila mého otce Eligia, jel otec na bílém koni a ona si pomyslela, že je to ten nejpohlednější muž, jakého kdy viděla. Z její rané poezie vyzařuje intenzita vášně, která mě překvapila, když jsem verše poprvé četl, ale v tomto raném věku jsem matku pochopitelně ještě tak dobře neznal.

Můj otec své (a mé) jméno původně vyslovoval Eljio, jako odvozeninu od Elijah, což znamená „ten, který byl vyvolený“. Byl to pohledný muž a moje sestra Rosalie po jeho pohřbu napsala, že v rakvi vypadal jako vytesaný ze starobylé slonoviny.

Eligio byl nejstarším dítětem v rodině se třinácti dětmi. Jeho otec Jesus Gallegos byl šerifem okresu Valencia, robustní muž, jenž nosil opasek s revolverem ráže 44. Jesusova rodina měla indiánský původ, ale z historických důvodů tvrdili, že přišli na počátku 19. století ze Španělska, a žili tudíž jako součást hispánské komunity¹. Moje babička Martina Marquez Gallegosová byla dcerou amerického indiána známého pod jménem Papa Juan, který příležitostně sloužil jako průzkumník pro kolony povozů mezi Santa Fe a St. Louis. Pokaždé byl na této cestě šest měsíců. Její matku jsem

1 V prvním vydání této knihy jsem uvedl, že Jesusova rodina přišla ze Španělska. Příběh naší rodiny tvrdil, že Loret(t)o Gallegos odtamtud přišel na počátku 19. století. Od té doby díky analýze DNA a hlubšímu průzkumu v místním kostele a údajích o sčítání lidu víme, že to nebyla pravda. Otcovská linie méj rodiny má indiánský původ, byť zbavený kmenových charakteristik. Vzhledem k tomu, že jsem vyrůstal v oblasti Los Lunas/Los Lentes v Novém Mexiku, jsou členové méj rodiny nejpravděpodobněji potomky tzv. Genízaro, jak se takovým národům říkalo za španělské nadvlády. Podobně bylo Genízaro vesnicí i Tomé, odkud pocházela moje babička Martina. V mnoha ohledech byla tato informace současně hluboce překvapivá a zároveň mi naprosto dávala smysl. Možná o tom někdy napíšu víc. Děkuji své neteři Kathy D'Assisové za její svědomité prohledávání místních kronik a dalších záznamů při stopování méj rodové linie a své manželce Mary Digginové, Ph.D., za její výzkum historie Nového Mexika a zejména Genízarů, což bylo částečně inspirací pro její doktorskou dizertační práci a také pro její chystanou knihu.

znal jenom jako Mamalitu. Mamalita byla tajuplná žena, jež měla jména pro všechna svoje zvířata, dokonce i pro kuřata, a mluvívala s nimi. Říkala mi, že jí odpovídají. Jak Papa Juan, tak Mamalita byli nesmírně laskaví lidé.

Papa Juan zemřel, když mi byly tři roky. Smuteční obřad, který se odehrál v malém domku z nepálených cihel, kde Papa Juan žil, mě pronásledoval mnoho let. Největší místnost byla bez nábytku, až na židle vypůjčené od sousedů a rozestavené kolem stěn. Lidé na nich seděli a bavili se tlumeným hlasem. Byl večer a rakev stála na dvou nízkých stoličkách přesně uprostřed místnosti. V domě nebyla zavedená elektřina a prostor byl matně osvětlený svíčkami a petrolejovou lampou. Velmi mě zajímala rakev. Věděl jsem, že Papa Juan je mrtvý, i když jsem nechápal, co to znamená, a věděl jsem také, že jeho tělo je v té rakvi. Rakev byla sice otevřená, přesto byla ale stejně vysoká jako já. Řekl jsem matce, že se chci jít podívat dovnitř, a ona mi odpověděla, abych šel. Vzdálil jsem se od místa, kde seděla, a pomalu jsem šel k rakvi. Jak jsem se přibližoval, cítil jsem, jak se ve mně probouzí strach. Když jsem k ní dorazil, najednou jsem se otočil na místě a běžel zpátky k matce. Nikdy bych se k ní znovu nepřiblížil, přestože v tu chvíli jsem byl zvědavější než kdy předtím.

Můj rodný list psaný rukou mojí matky říká, že jsem při narození dostal jméno Elijio Gallegos Jr., tedy „mladší“. V jistém okamžiku mi bylo jako druhé jméno přidáno Stephen a Jr. bylo vypuštěno. Nevím, kdy k této změně došlo, ani jestli kolem toho byly nějaké spory, protože od svých nejranějších dnů si pamatuju, že mi říkali Stephen.

Byl jsem druhé ze čtyř dětí svých rodičů. Moje nejstarší sestra Juliet Pendletonová byla o čtyři roky starší než já a zemřela na leukemii, když mi bylo čtyřiapadesát.

Rosalie Loretta, o čtyři roky mladší než já, a Neville Ruth, o čtyři roky mladší než Rosalie, dokazují, že moje matka byla zběhlá jak

v plánovaném rodičovství, tak v intervalech mezi dětmi. Rosalie v současnosti žije v Tucson v Arizoně a Ruthie bohužel minulý rok (2017) zemřela. Byla první ženou, která se kdy ucházela o post starostky Los Lunas a prohrála o pouhých sto hlasů.

Dům, v němž jsem strávil většinu svého dětství, postavil můj otec na pozemku, který dostal jako svatební dar od strýčka Joa. Byl to vepřovicový dům se třemi místnostmi – ložnicí, kuchyní a obývacím pokojem – jenž se nacházel zhruba míli od městečka Los Lunas. Přesně řečeno to bylo přímo na hranici sousední farmářské vesnice Los Lentes.

V kuchyni byl zabudovaný dřez, což bylo v tehdejších domech neobvyklé, a na pultě vedle dřezu byla ruční pumpa, ta ale za celý můj život nikdy nefungovala. Neměli jsme zavedenou elektřinu, otec ale někde získal obrovský diesellový motor, který měl pohánět generátor a dodávat tak proud pro šestivoltové elektrické vedení, jež už bylo v domě zabudované. Vzpomínám si, jak otec spustil generátor při jeho první instalaci a my si vychutnávali asi týden, že máme elektrické osvětlení. Předtím a potom byly naše večery osvětlovány petrolejovými lampami.

Obývací pokoj jsme měli výjimečný tím, že přední dveře byly zabudované uprostřed zaoblené dřevěné konstrukce, jež se kdysi nacházela uvnitř ropného vrtu. Juliet a já jsme spali v obývacím pokoji. Dvě další místnosti, vybudované v průběhu dlouhé řádky let, byly nakonec dokončeny a stala se z nich ložnice a nová kuchyně. Stará kuchyně pak byla přeměněna na předsíň, koupelnu a malou místnost, kterou jsem získal jako ložnici. Když jsem později odešel z domova, stala se z ní šatna.

Mými prvními povinnostmi bylo napumpovat vodu (pumpa se nacházela venku) a donést ji do domu ve džberu, naštípat dříví a plnou náruč donést ke kamnům a přinést dovnitř kbelík uhlí. Jako

toaletu jsme měli venkovní latrínu, která byla modernější než většina ostatních, protože se honosila víkem na pantech, jímž bylo možné otvor přikrýt, když nebyl zrovna používáný. Vnitřní toaletu jsme zavedli u příležitosti Julietiny svatby, když jí bylo osmnáct. Nedlouho předtím jsme do domu získali přípojku elektřiny a plynu.

Vzpomínám si na jedno zářivě jasné a slunečné odpoledne ze svého dětství. Stál jsem venku u domu a poslouchal zpěv ptáka stojícího na sloupku u plotu. Jeho zpěv byl stejně zářivý jako slunce pronikající čistotou toho odpoledne a probudil ve mně ohromené vnímání velkoleposti existence. „To je úžasné,“ pomyslel jsem si, „že všechno vůbec existuje!“ Bylo mi jasné, že velmi snadno by nemuselo být vůbec nic, a tak se existence jako taková jevila jako velkolepý dar.

Když jsem byl malé dítě, měl jsem prožitky, pro něž neexistovala vůbec žádná slova. Jedním z nich bylo například náhlé ticho, které se rozhostilo pozdě odpoledne. V této denní době, kdy začíná být zřejmé, že se blíží večer, je celý svět najednou absolutně klidný. Věčnost se ukazovala mně i každému, kdo do ní byl ochotný vstoupit na tento kratičký a zároveň nekonečný okamžik. Když jsem se ohromený vrátil k mluvení a běžné aktivitě všedního světa, byl jsem zmatený z toho, že o této úchvatné události nikdo nemluví; spíš se zdálo, že je to chvíle rozpaků. Zkrátka neměla místo, kam by patřila v tomto světě, který horlivě vytváříme prostřednictvím své aktivity.

Trávil jsem také spoustu času fascinovaným pozorováním prachu vířícího v zářivých slunečních paprscích, které odpoledne svítily okny dovnitř. Prach měl svůj vlastní život a pohyboval se nekonečně prostorem. A fascinovala mě také zrcadla. Nakukoval jsem za zrcadlo užaslý skutečností, že věci, které nejsou přímo před ním, si do něj přesto našly cestu.

Když padla noc, zatahovaly se u nás na oknech jinak bez záclon závěsy, minimálně v kuchyni, kde jsme se všichni scházeli kolem